

אף על פי פרק חמישי כתובות

בז.

עין משפט
נר מצוה

כב א מיי פיו' מ'הלל
זכור הלל' א סמג
עשן כ' וס' עש' ח"מ ס'
רמו עש' א:
כג ב מיי פיו' מ'הלל
זכור הלל' יא סמג
עשן כ' מ'טו עש' הלל' ס'
יד עש' א:
כד ג מיי פיו' מ'הלל
זכור הלל' יא סמג
עשן כ' מ'טו עש' הלל' ס'
יד עש' א:
כה ד מיי פיו' מ'הלל
זכור הלל' יא סמג
עשן כ' מ'טו עש' הלל' ס'
יד עש' א:
כו ה מיי פיו' מ'הלל
זכור הלל' יא סמג
עשן כ' מ'טו עש' הלל' ס'
יד עש' א:
כז ו מיי פיו' מ'הלל
זכור הלל' יא סמג
עשן כ' מ'טו עש' הלל' ס'
יד עש' א:
כח ז מיי פיו' מ'הלל
זכור הלל' יא סמג
עשן כ' מ'טו עש' הלל' ס'
יד עש' א:
כט ח מיי פיו' מ'הלל
זכור הלל' יא סמג
עשן כ' מ'טו עש' הלל' ס'
יד עש' א:
ל ט מיי פיו' מ'הלל
זכור הלל' יא סמג
עשן כ' מ'טו עש' הלל' ס'
יד עש' א:

תוספות רי"ד

צריך לומר כתוב משום
 ובעיקר הבהרה מפני איך
 צ"ל כתוב בלשון כהן ב' און
 נמי דצריך לאמלוכי ב'י
 דמאמרין האב: ראב"ש
 [וכן]. אב"ש ר"י א"ר
 ראב"ש ואע"פ ר' דרדין
 לייט דאמר לו דין דרדין
 כראב"ש כ"י: בעי רבין
 נכנסה לחופה ולא נבעלה
 מהו חיבת חופה קונה
 או חיבת אבי א"ר קונה.
 דאמר ר"ה אמרין לחופה
 ופסדה ג"ה מהו מי נכנסה
 חיבת חופה קונה חופה
 דהויא חיבת אבי א"ר חופה
 לא צריכא לביארא אל איה
 ל"ש תיקו ומספיקא אינא
 קונה: **חמ"נ** ר"י אומר
 או רוצה כהן לחתול
 בשטר של מאתים והיא
 כוננה לו התקבלה ממך
 מהו ולאמנה ממך והיא
 כוננה לו התקבל ממך
 [וכי' ר"מ אומר לו
 הפחות לחתולה מאתים
 בלעלה ממנה הרי ר"ה
 דאמרינן זנות קסבר ר"י
 ובהדיא אסור לפחות
 לחתולה מאתים כי
 א"ל יעבור על חנה
 כ"ד אבל בענין זה ע"י
 תחלתה חותר כוננה לו
 מאתים וזה חתול חתובה
 לו שובר שהתקבלה מנה
 ור"מ סבר אפ"י:
 וכתבול אסור לפחות:

אמר רב יצחק בר אבדימי משום רבינו. פירש בקונטרס רבינו רב וקשה לר"כ תקשי מהכא תסמיים דרז הוא לאמר ככ"א זן עזריה לכך נראה לרבינו היינו רבי ורב יצחק בר אבדימי דהכא הוא רב יצחק בר אבדימי הקדמון שהיה תלמידו של רבי דלאמרין צפרק כירה (שם דף טז א:) אמר רב יצחק בר אבדימי פשט את אמת נכנסתי אחר רבי לבית המרחץ והוא היה רבו של רב דלחמייה לרב כחל צפרק כל הצער (חולין דף קי. וסז) ומדות צפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף פז. וסז) **רבי יוסי אומר** יבתוב שובר. פירש הקונטרס משום דלא מרעין כח המלוה לבנות משום שני ולא פירש לפי המסקנה דגט פשוט (שם דף קעא.) דקאמר התם דטעמא דרבי יוסי כדי שזיכוף לפורעו: **בששוברתה מתובה.** וא"ת ולרבי יוחנן דאמר ^(א) הטוען אחר מעט יש צ"ל לא דאמר כלום מתוך תועלת ים צמה שנכנס השובר בתוך הכמורה היא תטמין הכמורה ומפקא עידי הינומא וגביא מאתים וי"ל כגון שהצירה עמה גדולא והיא כתובה בכמורה דלא לא תטמין הכמורה דל"כ הוצא השובר ויבא ע"ה וי"ל דל"כ

לה מהו חיבת חופה
קונה תא שמע דתני
אלא על חיבת לילה
מא חיבת חופה קונה
ישון אלא אי אמרת
הא בלילה הראשון
לילה איתא ביממא
אמר רבא אם
א משמע לן דביאה
דסתם חופה לביאה
אשי נכנסה לחופה
חופה דחויא לביאה
א תיקו: רבי יהודה
דה דכותבין שובר
ליף רבי יוסי אומר
מתוכה אביי אמר
ודאי פרעיה דלמא
מנא אחרינא הכא
טריה נטריה אי לא
א אמר כרבי ירמיה
כאביי גזירה שובר
על פה לא אמאי
שבממון תנאו קיים
שאין ליד עלי שאר
איר ר' יהודה אומר
בה דרבנן ויחכמים
ולא עבדו להו רבנן
פירות עד שיכתוב
פירותיה עד עולם
וקיימא

אור"י דאי לאו דילפינן מתנאי בני גד ובני ראובן ה"א דשום תנאי דילפינן מהם דמהני תנאי לבטל המעשה אמרינן דדוקא כשאנינו על מה שכתוב בתורה ואו"ת הא דתנן פסוק בתרא דמנחות (דף ג'ה) צבית חוניו יא"א ומפרש בגמרא היינו טעמא דהאי גברא א"ס ר"ה לגלגל במקדש חל עליו וזירות וא"ס אינו יכול לא א"ס תנאי פירושו אינו כלומר של חל עליו המירות והשטחא אמאי והא מתנה תנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל אלא היכא שמתכוין לעקור מה במקדש ואין מתכוין לעקור אית' לן למילף מתנאי דבני גד ובני ראובן א"א יוכל אדם למחול חובו לעולם על ידי תנאי שא"ס יאמר עשה עמי דבנין כתובה בתורה דאפילו למאן דאמר (קדושין דף י"ג:) מלוה הכתובה דמסברא לא הוה מחייבין להו א"ס לא שחייבתו תורה בפירוש אבל לא דסברא הוא שיש לו לשלם מה שהוא ממנו אבל קשה לרעננין

מקין

אלא תרווייהו. רב ורבי נתן: משום רבינו. רב: והלכה למעשה
 וכו'. הש"ס קא פסיק שכן נמנו וגמרו בני הישיבה: מהו. רבי
 אלא לעזר בן עזריה: ופירסה נדה. ופירש ממנה ומת: יחליף.
 יכתוב שטר אחר כדי חוב הנשאר ויקרע הראשון ולא יכתוב שובר
 להרע כח הלוה שיטעך לשמור שוברו
 מן העכברים: רבי יוסי ואורי יכתוב
 שובר. ולא יחליף להרע כח המלוה
 למחול שעבדו מזמן ראשון: כששוברתה
 כסותה. בתוך הכתובה עלמה יכתוב
 השובר והיא אמרה בפנינו התקבלתי
 מחיה דעממא מנאי אמר רבי יהודה
 אין כותבין שובר משום דלא יטעך
 ליה לשומרו מן העכברים דאי מרקב
 הדר והוא גבי שטריה כוליה הכא
 לילכא למיחש להכי: אפי' סימא כו'.
 דהבאי שובר לא חייש רבי יהודה
 לעכברים כי התם דאילו התם מיפרע
 ופרעיה דלמא כו': הכא ודאי יכא
 לה. בתמיה: אכל על פה. דהוה
 ליה תנאה בעלמא לא הוי תנאה
 דמתנה על מה שכתוב בתורה הוא:
 ודבר שבמקום. שובר וקסות: והרי
 פירות. דנכסי מלוג: ודבנן. האי
 דבעל אוכלן תקנתא דרבנן היא ולא
 עבוד רבנן חיזוק שיהא תנאו בטל
 ואם התנה למחול אכילתו: פירי
 פירות. אם כתב לה דין ודברים
 אין לי בנכסיך ובפירותיך אוכל הוא
 פיירי פירות מוכר פירות ולוקח קרקע
 שיהא לה קרן והוא אוכל פירות:
 וקיימא

איתא מכאן ואילך ליתא ואלא מאי חופה חופה
ליתא ולטעמך ביך בלילה איתא ביממא ליתא
היה בבית אפל מותר הא לא קשיא אורה ארעא
בלילה אלא חופה קשיא חופה נמי לא קשיא כיון
קיימא אורה ארעא משמע לן דבלילה בעי ר
והפירסה נידה מהו אם תימצוי לומר דחיבת חופה קונ
האבל חופה דלא חויא לביאה לא או דלמא לא
אומר רצה כותב לכתולה וכו': וסבר רבי י
והתנן ^אמי שפרע מקצת חובו רבי יהודה אומר י
יכתוב לו ^בשובר אמר רבי ירמיה כששוברתה
אפילו תימא בשאין שוברתה מתוכה בשלמא הת
מירכס תברתא ומפיק ליה לשטרא והדר גבי
והאי יתב לה מילתא בעלמא היא דאמרה ליה אי
נמטריה איהו הוא דאפסיד אנפשיה בשלמא אבי
לא קתני שוברתה מתוכה אלא ר' ירמיה מ"ט לא א
דהכא אטו שובר דעלמא מעמא דכתבה ליה אמ
דבר שבממון הוא ושמעין ליה לר' יהודה דאמר ד
דתניא ^אהאומר לאשה הרי את מקודשת לי על מג
כסות ועונה הרי זו מקודשת ותנאו כמל דברי רבי
דבר שבממון תנאו קיים קסבר רבי יהודה ^בכר
עשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה הרי פירות דבר
חיזוק דתנן ^ארבי יהודה אומר בלעולם הוא אוכל פ
לה דין ודברים אין לי בנכסך ובפירותיהן ובפיריו

בכולן מפני שמתנה על מה שכתוב בתורה והתם לא שייך לשנוי זה ואינו מבטל את המעשה ואפילו לא יתקיים בקוף המעשה קיים והש מתנה על מה שכתוב בתורה דומיא דמיא גז וצני ראובן שלם והש (קט) הריני נזיר ע"מ שאגלה צדיק חונוי יגלה ראובן המקדש והש ללעזרי נפשיה קא מכין אמר אם סגי צדיק חונוי טרמנא פירוש הש רואה לטרוח אדעתא דהכי לא נדר אגלאי מלתא דלא הוי נזיר והיינו על מה שכתוב בתורה הוא דלין גילוח אלא במקדש ואר"י דלא אמרינן שכתוב בתורה אכל התם סבור הוא שיש מזה צדיק חונוי כמו צדיק וא"ת כיון דשייך מתנה על מה שכתוב בתורה אפילו גבי ממון א"ת היס וחובך מחול לך יהא מתנה על מה שכתוב בתורה מיהו מלוה לא בתורה ככתובה בשטר דמי היינו דוקא כגון נזקין וערכין ופדיון מלוה כולי עלמא מדודי דלא טרפא ממשעבדי דלינה צאה מכא

מסורת הש"ס

(א) וזכרתם לו: יבימות מ.
(ב) לקמן פה: שנת פה. ודה
(ג) ב"ב קע"ד (ד) ונשיל
טו: וישיט: ב"מ דף
קדושין י"ט: ב"ב קס"ב:
(ו) ויבימות לו: וישיט,
(ז) לקמן פה (ח) ב"מ ח.
(ט) ואר"ה דהוה חסד מלגל
בדברים ואין זה מגלי
שיקקים התנאי לתאן דלמר
מנהג על מה שכתב בתורה
מגלו צעל רמו על מנה
שחלי נקיעו להזכור את
הפועלים. ח"י.

הגהות הב"ח

(א) גמ' יתיב ר' חנינא קרא
קמיה דר' ינאי. נ"ב הכי
איתא ס"פ תפלת השחר דף
ל ע"ב:

מוסף רש"י

מי שפרע מקצת חזרב.
 נמלסו בערב מירי חילסו
 יחצקס פן יחזור חילסו
 וימנע כל זמן, ר' יהודה
 אומר יחצקס. יקדע אחר
 וימנע ימנע כל שער אלס
 פן יחצקס נשאר זמן
 ראשון, ר' יוסי אומר
 יכתוב לו שריש
 וימנעו חילס (רשב"ס)
 (ב"ב קטז). פן מנע שער
 ליד על שער. מון,
 ועודו. שמשין חריו ו
 קדושתו ותנאו בשל
 פלון אלס ממנע על מו
 נמנעו מנעו, וזוי קדוש
 המנעו מנעו, והמנע
 נמנע ליתמי, המנע
 כל מנע מל (נ"ט ש"כ).
 בדבר שבממון, מון
 שר וקטום, מון למילס
 וזוי ממנע, אלס שער
 אלס ענר חקן לא ימנ
 למילס (ב"מ טז). וקדושתו
 (י"ט). עומת מנעו מלס
 וזוי וענרע לנפוש חקן,
 תנאו קיים. מנעו
 קדושתו וזוי על עליו ענר
 אלס לא שער וקטום
 (רשב"ס ב"מ י"ט), מון
 משל תורה. יוסר ממנ
 ששער מורה לדבריס
 (רובינץ ק"א).